

vyjmenovávat seznam spolupracovníků, jejichž okruh nebude omezen toliko na členstvo SMK Devětsil. ReD bude otevřen všem, jejichž práce je účastna hnutí, které dává nový tvar životu a nový smysl dějinám přítomnosti a všem dílům, oživeným moderním duchem. ReD bude prostě zjišťovat fakta modernosti, kontrolovat pracovní hypotézy, revidovat aktuální problémy.

ReD povede přesnou demarkační čáru mezi moderní tvorbou a starými, hynoucími formami. Uvede čtenáře k jádru aktuální práce, nakreslí její perspektivu, uváží pro a proti všech řešení, návrhů, teorií a hypotéz. Bude indikátorem dobového napětí a tvůrčí energie a manifestem modernosti.

ReD je rudým signálem přicházející nové epochy kultury.

Kubismus byl výsledkem tradičního malířství, jež dělilo malbu na figurální, krajinářství a nature morte s rozdílem důkladnosti v popisném. V podstatě byl novou metodou a technikou zobrazování. Klam optické perspektivy nahradil klamem reality rozložené do prostoru. Vcelku se díval na obraz modelem. Formy obrazu kryly se s podobou reality, a kde nebylo této možnosti, vznikala deformace. Analýza reality vedla k jejímu zrcadlení a duplikátu. Kubismus otáčel realitou, místo aby uvedl v pohyb imaginaci. Když dospěl maxima reality, shledal, že nemá křídla. Oči, jež se znenáhla stávaly senzitivními, šilhaly neustále k obzoru svého původu, proto následoval nelogický návrat „k přírodě“. Přesto dal *kubismus malířství neomezené možnosti*.

Artificielismus přichází s obrácenou perspektivou. Nechá-vaje realitu v klidu, *usiluje o maximum imaginativnosti*. Aniž manipuluje realitou, může se jí neustále těšit, nemaje ambicí porovnávat čepici klauna k tělesu, jež sice nemá jiného půvabu než abstraktní neomylnost, která však stačí k ukojení básníků zběhlých v mystifikacích. Zrcadlo bez obrazu. Artificielismus je *ztotožněním malíře a básníka*. Neguje malířství jako pouhou formovou hru a zábavu očí (bezpředmětné malířství). Neguje malířství formově historizující (surrealismus). Artificielismus má abstraktní vědomí reality. Nepopírá existenci reality, ale neoperuje s ní. Jeho zájem je soustředěn na

POEZII, jež vyplňuje mezery mezi reálnými formami a již realita vyzařuje. Na latentní poezii interiérů reálných forem reaguje kontinuitou pozitivní. Exteriér je určen poetickými percepcemi vzpomínek (kontinuita negativní). Vzpomínkami na vzpomínky. Imaginace ztrácí reálnou spojitost. Dedukování vzpomínek bez připojení paměti a zkušenosti připravuje obrazu koncepci, jejíž výtažek a zhuštění vylučuje už samo jakékoli zrcadlení a umísťuje vzpomínky do imaginárních prostorů.

Vzpomínka je prodloužením vjemu. Jestliže se vjemy při svém vzniku transfigurují, stávají se vzpomínky abstraktními. Jsou výsledkem vědomého výběru popírajícího fantazii a procházejí vědomím, aniž se otisknou a aniž zmizí.

Výslednicí abstraktních vizuálních vzpomínek ve stadiu prolínání jsou nové útvary, nemající nic společného s realitou ani s umělou přírodou. Toto stadium neshoduje se s receptivním a pasívním stavem umělých rájů ani s náhodnou logikou abnormálních jedinců.

Funkce intelektu je vnější a konečná. Organizuje a disciplinuje a do jisté míry cizeluje mohutnost afektivního konstatování. Proces *identifikace malíře a básníka* je vnitřní, nedělitelný a simultánní.

Artifciální obraz není vázán na realitu v podmínkách času, místa a prostoru, proto nedává asociativních představ. Realita a formy obrazu působí na sebe silou odtaživou. Čím větší je poměr jejich vzdáleností, tím vizuálně dramatictější stává se emotivnost, vznikají analogie emocí, jich spojitě vlnění, ozvěny vždy vzdálenější a složitější, takže při pokusu konfrontace reality s obrazem připadají si obě naprosto cizí.

Artifciální obraz dává poetické emoce nejen optické a vzrušuje senzibilitu nejen vizuální. Odvádí diváka z kolotoče jeho obvyklé představivosti, boří systém a mechanismus souvislých představ. Artifcielismus abstrahuje reálné prostory. Vzniká prostor univerzální, často nahrazený plošnými distancemi, takže formy jsou vázány distančně. Barva sama v sobě prodělala světelný proces, takže anomálie rozptýleného a konden-

zovaného světla nemají na ni vlivu. Hodnota valerů a transponování vyvolává lyrickou atmosféru.

Sestava obrazu vzniklého z dezinteresu k realitě předpokládá úplné vědomí a je závislá na konkrétní logice artifciální malby. Je naprosto definitivní, neměnitelná a statická. Formy v obraze kryjí se s představami vzpomínek. Pojmenování obrazu není opsáním ani názvem syžetu, ale udáním charakteru a direktivou emocí. Syžet je ztotožněn s obrazem. Jeho formy se vysvětlují samy sebou.

(ReD 1, č. 1, říjen 1927)